

ORDO ENTIA

Openbaring

Esmeralda van Belle

1

‘Laat me met rust.’ Het komt er scherper uit dan mijn bedoeling is.

Haar gezicht is geschokt, dan verschijnt er een harde blik in haar ogen. Dat wordt minstens drie weken huisarrest.

Ik kan er niks aan doen, ze moet me met rust laten, me meer vrijheid geven. De helft van mijn klas gaat in het weekend naar “Confetti”, de jeugdsoos in de stad. ‘Je bent te jong om zo laat op pad te gaan.’ Het is haar favoriete excuus, dat ik te jong ben. Ik ben veertien! Over twee jaar mag ik scooter rijden.

Sinds we mijn vader hebben begraven, doet mijn moeder moeilijk. Ik mag nergens alleen naartoe, mijn post maakt zij open, ze belt constant om te vragen waar ik ben. Dat ze niet nog iemand wil verliezen, snap ik. Maar ik heb recht op mijn eigen leven.

Telkens als ik haar dat probeer te vertellen, gaat ze door het lint. Zoals nu. Goed, in dit geval heeft ze misschien gelijk. Ik had het anders kunnen zeggen, maar het dringt niet tot haar door. Ik ben een gevangene en zij is de onrechtvaardige cipier.

‘Als je zo doet, praat ik niet met je. Je komt de komende twee weken het huis niet uit, behalve voor school en de televisie gaat ook niet aan.’

Mijn moeder loopt de kamer uit en doet de deur achter zich dicht.

In een vlaag van woede en onmacht smijt ik mijn kussen tegen de deur. ‘Alsof ik ooit wél het huis uit mag!’

Ik geef een trap tegen mijn schooltas en ga met een plof bed liggen. Het is zo oneerlijk, alsof ik me laat opvreten door een zwerfhond. Dat is iets dat alleen mijn vader kon gebeuren. Hij was een lieve man, maar een watje. Ik had die rothond een schop verkocht, dan droop hij wel af. Mijn vader probeerde het natuurlijk uit te praten met het beest, want geweld is voor barbaren. Maar een barbaar overleeft een aanval.

Van ellende pak ik mijn wiskundeboek. Iets anders dan huiswerk kan ik nu toch niet doen. Waar is mijn schrift gebleven? Dat vouw ik altijd in het boek. Ik kieper de inhoud van mijn tas op de grond. Terwijl ik boeken en schriften aan de kant schuif valt mijn oog op een envelop. Er staat een vreemd logo op, het lijkt haast een middeleeuws ridderwapen. Hoe komt die tussen mijn schoolspullen?

Toen mijn vader net dood was, zag ik ook zo’n envelop. Wat erin zat, heb ik nooit geweten. Voor ik het ding kon openen, griste mijn moeder hem uit mijn handen. Ze gooide de envelop weg. ‘Dat is reclame,’ zei ze. Het klonk logisch. Ik krijg nooit post, alleen folders die me vertellen welke telefoon ik moet kopen.

Nu zit er zo’n envelop in mijn rugtas. Hoe kan dit? Nieuwsgierig steek ik mijn vinger in de envelop en scheur hem in een keer open. Mijn ogen vliegen over het dikke

papier. De letters zijn bijna niet te lezen. Het lijkt alsof de brief honderd jaar geleden is geschreven, maar daarvoor voelt het papier te nieuw aan.

Geachte heer Jeroen Vegter,

Onze condoleances met het overlijden van uw vader. Hij was een zeer gewaardeerd lid van onze gemeenschap. We verwachten u een week na het lezen van deze brief om twaalf uur 's nachts bij Vogelrots om uw vaders plaats in te nemen in onze gemeenschap.

*Met vriendelijke groeten,
Bram Lucador*

Het is vast een flauwe grap van een van mijn klasgenoten. Ik word altijd getreiterd met het feit dat ik van mijn moeder nooit mee mag. Meestal zijn het plagerijtjes, vooral om te laten merken dat ze het jammer vinden dat ik niet mee ga. Achteloos leg ik de brief opzij en ga achter mijn bureau zitten. Gewapend met een rekenmachine en het schrift dat onder in mijn tas zat, stort ik me op de wiskundige problemen die ik voor morgen moet oplossen. De meeste sommen gaan me makkelijk af. Alleen die ene vraag, hoe laat de treinen elkaar tegenkomen: geen idee. Weet je wat, ik maak er twaalf uur van. 's Nachts. Net als in de brief. Snel grijp ik het schrijven van Bram Lucador en smijt het in de prullenbak onder mijn bureau. Wiskunde is af. Ik vis de boekenlijst voor Engels onder de stapel schoolboeken vandaan. Allemaal titels die ik niet ken, behalve Lord of the Rings. Volgens mij hebben we daar een Engelse versie van. Zeker weten doe ik het niet. Mijn va-

der was gek op Engelse boeken en helemaal van fantasy. Het kan niet anders dan dat we de trilogie in de boekenkast hebben. Als ik langs de woonkamer loop, hoor ik dat mijn moeder naar een talkshow kijkt. Vast een jankverhaal van een vrouw die haar man is verloren. Sinds mijn vaders dood, kijkt ze alleen naar dat soort ellende. Alsof ze niet genoeg heeft aan haar eigen verdriet.

‘Wat doe je?’

Shit, ze heeft de kamerdeur gehoord.

‘Ik zoek een boek voor Engels.’

‘Kijk maar in je vaders kast, die heeft vast wel wat staan.’

Alsof ik dat niet weet. ‘Ik was al onderweg.’

De boekenkast van mijn vader hebben we gelaten zoals hij was. Het is een aandenken, een herinnering. Het was zijn dierbaarste bezit. Speurend tussen de titels, valt het me op dat er weinig bekende boeken staan. Wat had mijn vader een rare smaak. Boeken met obscure titels, die klinken als een middeleeuwse bezwering, en vreemde illustraties op de omslag. Helemaal boven in de kast vind ik wat ik zoek, Lord of the Rings. Alle drie delen staan er. Ik pak de bureaustoel en klim erop. Voorzichtig, zodat de stoel niet draait, richt ik me op. Met de boeken in mijn hand wil ik van de stoel af klimmen.

Een draai, een bonk, de boeken liggen om me heen op de grond. De boeken zijn gelukkig niet gehavend. Ik duw de stoel met mijn voet op zijn plek, pak de boeken en wil opstaan. Dan valt mijn oog op iets dat half verscholen onder de kast ligt. De verhalen over de ring leg ik op de grond. In de schaduw van de kast ligt een zakboekje. Ik herken het niet. Zou die van mijn vader zijn? Op de eerste pagina staat mijn vaders naam en daaronder, zie ik dat goed? Bram Lucador! Wat doet die naam hier. Kende mijn

vader hem? Ik dacht dat het een verzonnen naam was. Beteekent dit dat de brief echt is? Met het boekje stevig in mijn handen geklemd, ren ik terug naar mijn slaapkamer. Ik haal de brief uit de prullenbak. Bewegingloos blijf ik zitten, met in de ene hand de brief, in de andere het zakboekje. En nu? Hoe kom ik erachter wie Bram is? Moet ik volgende week het huis uit sluipen? Eerst lezen wat er in het boekje staat. Vol verwachting open ik het. De tweede pagina is leeg, de derde ook. Ik blader het boekje door, maar alle bladzijden zijn blanco. Op de eerste pagina met de twee namen na. Teleurgesteld leg ik het weg. Zo kom ik er nooit achter wie Bram is.

Ik laat me achterover vallen op mijn bed. Mijn moeder kan ik niets vragen, dan moet ik vertellen dat ik die brief heb gekregen. Het huis uit sluipen lukt dan niet meer. Geduld, over een week kan ik mijn vragen stellen, denk ik. Het kan nog altijd om een grap gaan.

Na een saaie, maar rusteloze week is het zover. Vannacht ga ik het huis uit om Bram te ontmoeten. Mijn moeder neemt gelukkig vroeg haar slaappil. Om half twaalf begint mijn avontuur. Het is gek, hoe weinig ik ook mag van mijn moeder, ik heb me sinds de dood van mijn vader aan haar regels gehouden. Dit is de eerste keer dat ik iets stiekem doe. Als ik de deur achter me dichttrek, omarmt de nacht me. Een kille mist komt me tegemoet als ik op mijn fiets stap en richting Vogelrots rijd. Het lijkt alsof de hele stad in donker is gehuld. De straatlantaarns doen het niet, gelukkig is het volle maan. Zij schijnt door een waas van minuscule regendruppels en verlicht mijn pad.

De tocht naar de rots duurt lang, hoewel het slechts twintig minuten fietsen is. Ik kan niet wachten tot ik eindelijk

ontdek wie Bram Lucador is. Als hij bestaat. De hele week heb ik getobd of ik wel of niet moest gaan. En of Bram echt is of niet. De enige manier om erachter te komen is door naar Vogelrots te gaan. Ik sta op mijn trappers om meer vaart te maken en sneller mijn bestemming te bereiken.

Om vijf voor twaalf ben ik waar ik zijn moet. Mijn fiets zet ik tegen de heg. Het slot wil niet meewerken. Ik vloek, het slot geeft mee. Voorzichtig kijk ik om me heen of iemand me gehoord heeft. Er loopt niemand op straat. Alleen ik.

Vogelrots is verlaten. De vogels die overdag de grote steen overstelpen met gekras en gepoep zijn in geen velden of wegen te bekennen. Ze zitten op hun nesten. Onderzoekend kijk ik om me heen. Zie je wel, het is een grap, hier is niemand. Ik loop terug naar mijn fiets. Dit was zonde van mijn tijd.

Het geluid van flapperende vleugels zorgt ervoor dat ik stil blijf staan. Het klinkt anders dan de vleugels van de kraaien die hier normaal gesproken zitten. Ik stel me voor dat een pterodactylus zo'n geluid maakt, als hij niet uitgestorven zou zijn.

Voorzichtig draai ik me om, half verwachtend om daadwerkelijk een vliegende dinosaurus te zien. Ik kijk in de richting van het geluid. Niets. Het was vast mijn verbeelding. Of de wind. Stiekem ben ik teleurgesteld. Ik ben midden in de nacht uit huis geslopen en naar Vogelrots gefietst. Goed verhaal voor in de kleedkamer.

Met twee stappen sta ik bij mijn fiets, de sleutel al in mijn hand. Ik doe hem in het slot.

'Jeroen.'

Ik stop en houd mijn adem in.

‘Jeroen.’

Ik hoor het echt, iemand zegt mijn naam. De fietssleutel stop ik terug in mijn jaszak en ik recht mijn rug.

‘Jeroen Vegter.’

Een zacht gefluister in de nacht. Dat kan ook. Als het zo stil is als middernacht, is er geen noodzaak om te schreeuwen. Ik draai me om. In de mist doemt Vogelrots op. Het lijkt of er een vogel op zit. Langzaam loop ik dichterbij. Het is geen vogel, maar een man. Is dit Bram Lucador?

‘Riep u mij?’

‘Als jij Jeroen Vegter bent wel.’

‘Dat ben ik.’

‘Loop dan een beetje door, jongen. Ik heb niet de hele nacht de tijd.’

Ik versnel mijn pas en wanneer ik naast de met vogelpoep besmeurde steen sta, zit de man op het grasveld ernaast.

‘Kom zitten, jongen. Wat lijkt jij op je vader. Ik ben Bram, zijn beste vriend. Jezus, je loopt precies hetzelfde als hij.’

Gelukkig is het donker, mijn wangen voelen zo warm aan dat het niet anders kan dan dat ze dieprood van kleur zijn.

Deze man, die ik nooit van mijn leven heb gezien, beweert mijn vaders beste vriend te zijn en zegt met bewondering dat ik zijn evenbeeld ben. Er klinkt een eerbied in zijn stem die ik niet kan rijmen met het leven van mijn vader.

Hij was een rustige, lieve man. Saai zou ik bijna zeggen. Zonder iets te zeggen, laat ik me op het gras zakken. Mijn gedachten willen zich niet ordenen. Ik heb zoveel vragen, maar weet er geen een te stellen.

‘Je vader had hier moeten zitten. Hij wilde je zo graag inwijden. Maar na afgelopen september...’ De stem van Bram verdwijnt in de nacht.

'Je bedoelt toen hij zich heeft laten opeten door een zwerfhond.' Ik kan het niet laten een honende toon in mijn stem te leggen.

'Ja.'

Er valt een stilte. Mijn vingers glijden door het gras. Dit gesprek geeft me een ongemakkelijk gevoel, deze stilte maakt het erger.

'Vind je het niet raar dat je vader de zwerfhond niet van zich af kon krijgen?'

'Hij was niet zo sterk en daarbij was hij overtuigd pacifist. Dat probeerde hij mij van jongs af aan bij te brengen. Zelfs een vlieg sloeg hij niet dood.'

Bram zwijgt.

'Waarom heeft mijn vader nooit iets over jou verteld?'

Geen antwoord.

'Waar ken je mijn vader van?'

Ook deze vraag blijft onbeantwoord. Verdomme, wat doe ik hier midden in de nacht, met een vreemde kerel die zegt dat hij mijn vader kent en vervolgens geen antwoorden geeft? De stilte die me een onaangenaam gevoel bezorgde, roept nu woede bij me op. Ik voel me beetgenomen. Ik ben er klaar mee. Zwijgend sta ik op en loop naar mijn fiets. De sleutel gaat in het slot, een draai, een klik en mijn rijwiel is klaar voor vertrek. Ik zwaai mijn been over de bagagedrager en ga op het zadel zitten. De trappers heb ik nog maar één keer rond laten gaan als mijn weg versperd wordt. Ineens staat er iets reusachtigs op het pad. Het duurt even voor ik begrijp wat ik zie. Het is een dier, een levend dier. Maar welk dier is zo groot? Het lijkt op een vogel, met het achterlijf van een leeuw. Als ik niet beter zou weten, zou ik denken dat het een mythisch wezen is. Hoe heet dat ook alweer? O ja, een centaur.

‘Ga je mee?’

De vraag komt vanaf de rug van de centaur. Ik kijk langs de adelaarskop en zie Bram op de rug van het beest zitten. Ik sta verstijfd op mijn plek, mijn fiets valt op de grond.

‘Nou, kom op. Neeltje blijft niet eeuwig wachten.’

Als in een droom kom ik in beweging. Ik voel de grond onder mijn voeten niet meer, alle realiteitsbesef is weg. Pas wanneer ik op het beest zit, kom ik weer bij mijn verstand. ‘Bram, wat is dit allemaal. Centaurs bestaan toch alleen in mythen en legenden?’

Dit keer zwijgt Bram niet. Deed hij dat maar. Hij begint bulderend te lachen, voor mijn gevoel een volle minuut.

‘Centaurs bestaan inderdaad alleen in verhaaltjes. Neeltje is een griffioen. Je moet werken aan je mythische kennis.’

Griffioen, centaur, ze horen allebei in het rijtje van de tandenfee, de paashaas en Sinterklaas. Waarom zou ik ze uit elkaar moeten houden? Aan de andere kant, ik zit nu op een griffioen. Die bestaat echt. Of droom ik dit allemaal?

‘Heb je het gevoel dat je je eigen ogen niet kunt vertrouwen? Dat had ik wel, toen ik werd ingewijd. Gelukkig werd je vader tegelijk met mij ingewijd, we hadden steun aan elkaar. Jij, mijn beste Jeroen, zult het alleen moeten doen. Neeltje, we gaan.’

De griffioen slaat haar enorme vleugels uit. De windvlaag die ze daarmee maakt, blaast me bijna van haar rug. Op het laatste moment vind ik houvast aan Bram.

Met grote snelheid vliegen we door de wolken. Het vliegtuig waar we net langs vlogen had ijssterren op de ramen. Vreemd genoeg heb ik het niet koud. Nog vreemder vind ik het dat niemand in het vliegtuig ons heeft gezien, terwijl ik de piloot in zijn ogen keek.

Het landschap onder ons krijgt duidelijke vormen, Neeltje heeft de landing ingezet. Wanneer haar poten met een schok de grond raken, komt een vrouw vanuit de mist op ons afgerend. Het is mijn moeder!

‘Je doet het niet. Je zegt nee. Ik wil jou niet ook verliezen aan deze gevaarlijke bende. Hoor je me. Je doet het niet.’

Bram stapt van de rug van Neeltje en loopt sussend op mijn moeder af. Tot mijn verbazing slaat ze hem vol in zijn gezicht. Met haar vuist. Hard. Er sijpelt bloed uit zijn neus.

‘Het is jouw schuld. Door jou is Peter dood. Je neemt me mijn zoon niet ook nog af.’

Mijn moeder is witheet van woede, zo ken ik haar niet. Ik glijd van de rug van de griffioen en loop naar haar toe.

‘Mam, wat... hoe...? Ik snap er niks van.’

Hijgend van woede kijkt mijn moeder me aan. Ik zie tranen in haar ogen. Ze slaat haar armen om me heen. Ik krimp ineen, bang dat ze mij ook een bloedneus wil bezorgen. Maar ze houdt me alleen maar vast, heel stevig.

Bram schraapt zijn keel. ‘Zullen we naar binnen gaan? Jeroen zal veel vragen hebben en het diner wordt zo opgediend.’

Een diner midden in de nacht? Vragend kijk ik mijn moeder aan. Ze zucht en draait zich naar Bram.

‘Jeroen heeft recht op antwoorden, maar daar blijft het bij. Je gaat hem geen vragen stellen. En die vraag al helemaal niet.’

Bram knikt en loopt de mist in. Mijn moeder pakt mijn hand en samen lopen we hem achterna.

Verderop, gehuld in nevelen, staat een groot gebouw. Het ziet er modern uit, gemaakt van glas en staal. Niet het

soort schuilplaats dat je verwacht bij iemand die rondvliegt op een mythisch wezen.

Een groot in leer gebonden boek valt met een klap op het glazen tafelblad.

‘Dit boek bevat de geheimen van de mythische wereld. Een wereld waar veel mensen van denken dat die niet meer bestaat of nooit bestaan heeft.’

We zitten in een kamer met een glazen wand die zicht geeft op de buitenwereld. Door de mist zie ik niets dan een grijze waas. Naast me zit mijn moeder. Ze zit stokstijf, haar handen zo strak gevouwen in haar schoot dat haar knokkels wit zien. Bram loopt de kamer uit.

‘Mam, wat is er aan de hand. Waar zijn we? En wat heeft dit met papa te maken?’

Ze zegt niks, maar knikt naar het boek. Het voelt alsof er iets vastzit in mijn keel. Ik probeer het weg te slikken. Na drie keer geef ik het op. In gedachten heb ik het boek al opengeslagen, maar mijn handen blijven roerloos op tafel liggen. Wat voor geheimen staan er op de pagina’s? Ik adem diep in en open het boek. Op de eerste pagina staat in een sierlijk handschrift de inhoudsopgave geschreven.

De woorden die er staan zijn vreemd voor mij; cerberus, chimaera, dryade. Een onbestemd gevoel maakt zich van mij meester. Waarom weet ik niet, maar ik blader naar de bladzijde waar volgens de inhoudsopgave de Cerberus wordt beschreven.

Drie grote hondenkoppen staren me vanaf het perkament aan. De meest linkse kop kijkt me boos aan, de andere twee doen me denken aan de hond van de buren. Een lief, lomp beest dat altijd tegen je opspringt om met zijn grote natte tong een lik over je gezicht te geven.

Mijn blik wordt gevangen door de kwade kop van het beest. Het lijkt alsof hij me vanaf de pagina wil verscheuren.

Plots voel ik een hand op mijn schouder.

‘Lieverd, gaat het?’

Een traan valt onder de rechterpoot van het getekende wezen.

‘Dit is waarom papa dood is.’

Het is geen vraag, het is een kil en koud besef. Ik heb mijn vader verkeerd beoordeeld. Hij was niet de lafaard die ik dacht dat hij was. Mijn moeder knikt, haar schouders schokken. Ik sta op om haar te knuffelen.

Als Bram de kamer weer in komt, huilen mijn moeder en ik samen. Om wat geweest is, om wat nooit meer goed te maken is, om wat nooit zal komen.

‘Ik wil het weten, Bram. Ik moet weten hoe het precies gebeurd is.’ De woorden komen moeizaam uit mijn dik geworden keel.

Met een korte knik zakt Bram in een stoel. ‘Jouw vader begon op zijn veertiende met zijn werk voor Ordo Entia, net als ik. We zijn beiden ingewijd door onze vaders, zoals zij door hun vaders. Peters opa, jouw overgrootvader, had een bijzonder talent. Hij kon elke cerberus de baas, leerde ze trucjes alsof het circushonden waren. Al gauw werd duidelijk dat je vader dat ook kon.

Toen je vader zestien was, overleed zijn opa. Peter kreeg de leiding over de tem-afdeling voor de cerberus. Als iemand een vraag had over het wezen, wist je vader het antwoord.

Vorig jaar werd er een extreem wilde cerberus gevangen. Hij had een kasteel in Roemenië volledig verwoest. Een

chagrijnig beest. Hij werd hierheen gebracht, waarna je vader met hem aan het werk ging.'

Naast me huilt mijn moeder harder. Ik wil niet horen wat er komt, maar ik kan Bram niet onderbreken. Toch heerst er een sterke drang in mij om te weten hoe mijn vader is overleden.

'Hij deed het vaker, veel vaker. Peter had al menig cerberus getemd. Dat is ons doel: wezens temmen en ze terugsturen naar hun woongebied. Zodat ze daar vrij kunnen leven, zonder dat de mensheid iets merkt van hun bestaan. Dit beest vormde een uitdaging. Normaal had je vader zo'n wezen binnen een maand op de knieën, nu was hij bijna twee maanden bezig. Het leek er eindelijk op dat de hond zich gewonnen gaf. Peter liet zijn waakzaamheid verslappen. In een moment van onoplettendheid sloeg de cerberus hem neer met zijn poot. Wat er daarna gebeurde, zal ik niet vertellen.

We probeerden de kooi te openen, om je vader te redden. De grote poten van het beest lagen voor de deur. Hij liet ons er niet in. Ik heb nooit geloofd in een hellehond, maar toen heb ik er een gezien.'

Bram laat zijn hoofd in zijn handen zakken.

'Wat is er met de cerberus gebeurd?'

Mijn vraag doorsnijdt de met snikken gevulde stilte. Verwonderd kijkt Bram me aan.

'Hij zit nog in zijn kooi. Het is tegen onze eed om hem te doden, anders... ' Brams stem sterft weg in de ruimte.

'Ik wil hem zien.'

Mijn moeder slaakt een gil. 'Nee Jeroen, dat mag niet! Ik heb je vader al verloren aan dat rotbeest, ik wil hem jou niet op een presenteerblaadje aanbieden.'

Bram staat al bij de deur. Hij gebaart me mee te komen. Ik loop naar de deur, mijn arm wordt nog vastgehouden door de trillende handen van mijn moeder.

‘Ik moet hem zien, mam.’

Huilend laat ze me los.

De kooi bevindt zich in de kelder van het gebouw. Een lange, strakke, metalen wenteltrap brengt ons er heen. Mijn hart klopt in mijn keel. Elke trede brengt me dichterbij het beest dat mijn vader vermoordde.

Een slome hondenkop kijkt me nieuwsgierig aan. Hij probeert mijn blik vast te houden, maar ik zoek de andere koppen.

Dan springt het beest op. Drie kwijlende hondenbekken hangen vlak bij mijn gezicht. Vreemd genoeg ben ik niet bang. Uit de bekken verschijnen tongen, die als natte lappen over mijn gezicht glijden. Ik besef: dit is geen hellehond, dit is een onopgevoede puppy. En ik kan hem opvoeden, dat voel ik in heel mijn wezen.